

Rejsedagbog - 2. del

DANSK VESTINDIEN, St. Thomas, marts-april 2013

Onsdag den 27. marts 2013.

(Merete)

Vi vågnede tidligt, da der var en høne, som var helt skruk. Da jeg kiggede ud ad vinduet, så jeg at det var fordi hun lige havde udruget 6 kyllinger, og de blev skærmet for solen og i det hele taget passet godt på. Bent fik pakket sin kuffert inden morgenmaden, mens jeg læste korrektur på vores nyhedsbrev. Kjesten og jeg havde valgt at gå på Angry Nates til morgenmad, da vi kunne få yoghurt og frugt der. Mændene ville gerne ned på vores egen, da de ville have æg og bacon. Det viste sig at der i dag var buffet på Angry Nates, så vi kunne få lige, hvad hjertet begærede.

Efter morgenmaden fik vi lagt billeder ind i vores nyhedsbrev, så det stort set var færdigt. Jeg fik pakket og kl. 11 forlod vi vores værelser og satte os ned i foyeren, hvor vi fik afsendt vores nyhedsbrev.

Dette blev en dag med megen venten. Vi skulle transporteres fra St. Croix til St. Thomas. Ca. 12.40 blev vi (11 personer) afhentet af 2 taxaer og transporteret til lufthavnen. Vores chauffør var en kvinde, og der var lidt grin over, at hun havde svært ved at bakke ind i den temmelig smalle port. Da vi kørte, stod personalet og vinkede med det danske flag. Vores chauffør hørte den kristne gudstjeneste i radioen, og hun gik vældigt op i det. Efter at have ventet ca. en halv time i lufthavnen blev det vores tur til at blive tjekket ind, så vi skulle udenfor, hvor vi fik vejet kufferter og håndbagage, og så skulle de også lige vide, hvad vi vejede. Det hænger sammen med, at det er meget små fly, som kun må laste x antal kilo. Vi fik vores håndbagage, som vi så skulle lægge i en stor kasse, før vi steg om bord på flyet, en DHC-6-300 Twin Otter. Endelig 14.32 var der afgang med det lille 15 personers fly til St. Thomas.

Flyveturen tog 20 min, og så blev vi guidet ud i et lille rum, hvor en af Bravo Tours guider tog imod os. På vej i den åbne bus til hotellet med os 11 personer og bagage, sagde en af vores medrejsende, at vi allerede havde set flere biler her end i hele den forgangne uge på St. Croix. På vej mod hotellet så vi en stor luksusliner, og lidt længere fremme lå der 2 mere. Hold da op, de er store. 10 min senere ankom vi til Windward Passage Hotel, der ligger lige ned til vandet i den pulserende by, Charlotte Amalie. Her blev vi modtaget af

guiden, Jesper, som viste os ind i et rum, hvor der stod noget punch, som vi kunne hygge os med, indtil vores værelser var klar. Desuden havde vi et par poser bananchips, som hurtigt forsvandt. Bent ringede til sin far, og fortalte lidt om turen. Ca. 16.30 var vores værelser klar, og vi var endnu en gang heldige at få værelse lige ved siden af hinanden, dejligt. Værelset blev indtaget, og der blev pakket ud. Lidt materiale om øen har vi også fundet. Dette hotel er meget større, og personalet er ikke så smilende og imødekommende. Ved 18-tiden var sulten ved at være presserende, da vi ikke havde fået frokost. Vi gik lidt rundt i byen for at se sære terræner. Alt er dyrere end på St. Croix. Vi spiste på Green House, og var så heldige at komme til Happy Hour, hvor der var dobbelt op på drikkevarer, ja, dvs. ikke på min juice – kun på den caribiske øl. Vi fik 4 rigtig lækre "fish and chips". Jeg fik øje på den flotte fuldmåne, så Bent måtte ud af restauranten for at tage et par aftenbilleder af månen. Det sidste af krydstogtskibene forlod samtidig havnen, meget flot skue med det fuldt oplyste skib. Ved nabobordet sad Else og Niels, så dem fik vi også en hyggelig snak med. Vi var tidligt tilbage på værelset, og billedfremvisningen tog ikke lang tid, da vi havde brugt meget af dagen på at vente. Neden for hotellet er der en basketballbane, og her var der vældig gang i spillet. Bent og Flemming gik ud for at tage nogle natbilleder, bl.a. af månen og af det kuperede landskab. De havde desværre ikke held med at komme op på taget af hotellet for at tage gode landskabsbilleder. De forsøgte ellers ihærdigt at overbevise receptionen om, at det var meget nødvendigt for at få lavet det helt rigtige natbillede. Senere blev Kjesten, Bent og jeg hentet af Flemming, nu skulle vi nemlig se stjernebilledet Sydkorset. Her stod vi helt nede ved vandet, og skønt byens lys distraherede os en smule, fik vi set alle 4 stjerner i Sydkorset, samt udpeget lidt flere stjernebilleder.

Torsdag den 28. marts 2013

(Kjesten)

Flemming startede dagen ved 3-tiden med at snakke temmelig meget i søvne. Det var noget med, at nogen bare skulle komme væk!! Jeg besluttede mig nu for at blive.

Morgenmad var buffet, og der var alt til den amerikanske morgenmad, heldigvis også yoghurt og frugt. Ved informationsmøde kl. 9.00 fortalte guiderne, Jesper og Marie, om praktiske ting, samt de specielle forhold på St. Thomas. Meget af det ligner forholdene på St. Croix. St. Thomas er dog meget mindre, på størrelse med Ærø og meget mere bakket. De mange krydstogtskibe sætter også sine tydelige præg. Især tirsdag og onsdag er der flest krydstogtskibe. Uden skibene i havnen er 70% af butikkerne lukkede, det gælder selvfølgelig især de mange juvelerer og dyre mærkevarebutikker. På øen bor ca. 54.000 mennesker, hvoraf ca. 20.000

bor i Charlotte Amalie. Når der er flest skibe i havnen, er der ca. 20.000 ekstra mennesker i byen!!!

Der er ingen lokale busser, men dollar-taxaer, der kører i en fast rute med korte intervaller og stopper faste steder ved et par grønne søjle med rødt tag. Det koster 1 eller 2 dollar afhængig af afstand. Forskellen mellem dollartaxa og de rigtige taxaer er ikke udseendet, men chaufførernes adfærd. Dollartaxaerne forsøger ikke at anråbe evt. gæster. De rigtige taxaer har en fast pris pr. destination pr. antal personer. I turistbladet "This Week" kan man finde oversigt over cruise skibene samt taxapriserne. På St. Croix kom vi 7 gange ned i gear, her på St. Thomas gælder det kun 5 gange.

Guiderne fortalte om alle de mulige udflugter og arrangementer, man kunne melde sig til. Vi valgte at holde os til de tre bestilte hjemmefra. Bl.a. byvandringen: "Charlotte Amalies store danskere" til samme dag. Inden byrundturen gik Flemming og Bent på fotosession, og de så både en stor havskildpadde og en leguan, som vi senere kunne se i kameraet. ØV, hvorfor var vi ikke gået med.

Kl. 11.10 blev vi afhentet af en taxa-safaribus og kørt til Emancipation Garden, ikke langt fra hotellet. Her mødtes vi med guiden, Mark, samt gæster fra andre hoteller. Mark udleverede en lille folder om de store danskere, der har virket på St. Thomas. Nogle af de første guvernører havde samarbejdet så meget med piraterne, at Charlotte Amalie blev kaldt Taphus i folkemunde (ca. 1680'erne) pga. de mange beværtninger, som blev frekventeret af caribiske pirater. Det blev på et tidspunkt for meget for den danske konge, så guvernører blev hjemsendt og afskediget, sågar blev én dødsdømt. I den lille park er der en buste af Christian 9., som var den første konge, der forsøgte at sælge øerne. Det burde måske have været af hans søn, Valdemar, der i 1887 besøgte øerne. Også St. Thomas har haft sin værste orkan, Marilyn i 1995. Den havde væltet Christian 9. om kuld, så hovedet var faldet af. Nu var hele busten igen på plads. Der var desuden opstillet en kopi af statuen "Freedom", som blev rejst i Frederiksted, efter at Peter von Scholten erklærede slaverne frie i 1848. En lille kopi af den amerikanske Liberty Bell, der proklamerede USA's løsrivelse fra England, står i et hjørne af parken.

Det var også i den park, vi første gang så mange eksemplarer af den orkidé, Merete og jeg kalder Cuba-orkidéen. Det rigtige navn er Tilansia. Vi så den første gang i Cuba. Planten sender frø ud, som hæfter sig på grene og ledninger og danner planter. Det må se flot ud, når de blomstrer.

Aftenen forinden havde vi været i parken, og observeret flere strømuttag og undret os lidt. Nu fik vi syn for sagen. En smart phone lå til opladning!

Vi gik hen ad Dronningens Gade, som i folkemunde kaldes den koldeste gade i US Virgin Islands, da alle de mange butikker med air condition lader dørene stå åbne! Elprisen er noget højere her end i resten af USA, ca. 2½ gang, men det må jo kunne betale sig at lokke kunderne ind på den måde.

Vi blev ført ad Hibiscus Alley. Gyden er nu bredere end oprindeligt, da byen efter flere brande i begyndelsen af 1800-tallet var blevet genopbygget. Belægningen er danske mursten, som havde været brugt som ballast i de skibe, der ikke var en del af trekantshandelen. Kun hvert 10. skib til St. Thomas, var en del af trekantshandelen.

Der er stadig en del trapper tilbage i den kuperede by bygget op af disse mursten. Det var de "kloge" i Danmark, der havde besluttet opbygningen af trapper i stedet for veje også op til plantagerne, men da plantageejerne kunne se, at deres slaver (som jo var dyre – ca. den halve pris af en hest) led under at skulle slæbe tunge ting op og ned ad trapper, konstruerede man en transportvogn, som på indlagte skinner kunne slæbes op og ned til skibene ved havnen.

I gyden parallel med Hibiscus Alley, Antique Alley, fik vi et eksempel på, hvor smalle gyderne havde

været før brandene. I det hele taget er der mange hyggelige smalle gyder i den inderste del af byen, alle fyldt med beplantninger og små butikker, mange med danske navne, dog ingen ved navn, Smallegade.

Vi fik udpeget det hus, hvor maleren Pissaro havde boet i mange år. Senere i guvernørpaladset hang et par billeder af ham. Pissaro, den franske impressionistiske fader, opfattes absolut ikke som dansk, selv om han var født i Charlotte Amalie (i 1830 – han døde i 1903). Han tilbragte dog meget af sit liv i Frankrig.

Ved Markedspladsen blev vi fortalt historien om fremgangsmåden i handelen med slaver, efter de var blevet læsset af. Først blev de fedet op et par dage. Hvis slaverne var lidt ældre, fik de barberet de grå hoved- og kropshår af, rådne tænder trukket ud og derefter gnedet godt ind i kokosolie, hvorefter de fremstod som gode nye kræfter for de hvide herremænd.

Øens synagoge ligger i Krystalgade. Her er man ikke striks med, hvem der kommer ind. Det er nemlig meget populært for jøder, især amerikanske, at besøge dette hellige hus, der er den ældste synagoge i USA. Noget helt specielt for synagogen er sandet på gulvet. I tiden for den spanske inkvisition var jøderne nødt til at mødes i skjul i kældre (med sand på gulvet), og derudover symboliserer det også Jesus' vandring gennem ørkenen.

Trappen med de 99 trin, som er én af de berømte trapper i byen, blev forceret, og vi blev belønnet med en smuk udsigt over byen og havnen. Ved toppen af trappen stod en entreprenant mand med en isbox med masser af vand og cola. Jeg gav gerne 2\$ for en halv liter koldt vand, nu flasken i tasken var tømt. Det var nemlig en meget varm dag, og midt på dagen.

Der var fint udsyn til Cathrineberg, som ligger højt over byen. Det er guvernørens officielle residens, men da han ikke finder den særlig børnevenlig, har han valgt en anden bolig.

En af de bedst placerede ejendomme er tidligere guvernør Peter von Scholtens første hus, da han var toldopkræver. Man har undret sig over, hvordan han kunne få råd til bygningen, men hans nære venskab med kongen har vist været en væsentlig faktor. Huset hedder Crown House, da en generalguvernør senere boede der. Inden jeg vidste, det var Peter von Scholtens hus, havde jeg taget billeder af det, pga. den høje grad af vedligeholdelse samt husets gule farve til lilla skodder. Er i privateje, og der er ingen adgang.

I Kongens Gade ligger en stor hvid villa med super udsigt. Den blev bygget til den danske generalguvernør i 1864. Nu huser det guvernørens kontorer. Udenfor står et dansk skilderhus, en gave fra den danske dronning under besøg i 1976. Vi fik lov til at komme ind i foyeren, hvor der er tre vægmalerier, der viser Columbus' ankomst til St. Croix i 1493, Transfer Day den 31. marts 1917 samt en meget romantiseret scene af dagliglivet i kolonierne. Der er også et lille stik af dronning Charlotte Amalie.

Den luthersk-evangeliske kirke, Frederikskirken, har et kirkeskib, som er en kopi af skoleskibet Danmark. Kun guvernører og præster måtte begraves i kirken, Men dem blev der også mange af, for det blev sagt, de døde så hurtigt af ærgrelse over Caribiens skørlevned.

Inden vi gik videre til Fort Christian, stoppede vi op ved en lille købmand for en forfriskning. Det var en ret dyr is, vi fik købt os. 5\$ for en lille vaffelis, så jeg tror hendes fortjeneste var hjemme for den dag. En høne nød stor glæde af, at Merete kom til at spille nogle af sine nødder fra isen. En win-win situation for flere. Det er ikke muligt at komme ind på fortet (færdig i 1680), selv om det er blevet renoveret for nyligt. Der har

nemlig været uenighed om, hvem indtægten skal tilfalde. Nu skulle det være på plads, MEN vi er i Caribien, og ting tager tid. Der går nok en god rum tid endnu, inden fortet åbner for turister. Fortet har igennem tid fungeret som rådhus, toldgældsbetalingssted, politistation, fængsel og nu bor brandvæsenet i en del af bygningerne. Oprindeligt har det været malet gult som alle andre danske officielle bygninger. Er nu rødt, fordi der bor en amerikansk brandstation.

Det sidste punkt på byrundturen var "Legislature Building". Bygningen blev i 1874 bygget som kaserne for de danske soldater. I dag huser den øernes senat. På pladsen foran ned mod havnen blev Dannebrog strøget for sidste gang i 1917, mens det danske krigsskib "Valkyrien" lå i havnen og salutede.

Vi valgte ikke at tage den kørende transport tilbage til hotellet, men først kigge lidt rundt i de små boder foran fort Christian og Emancipationsparken. Der var en let blå sommerkjole, der hang først for, og der stod mit navn på! Den passede også, og prisen \$20 var fin. Merete fandt en smukt vævet hat, da hun efterhånden følte solen for stærk i hovedbunden. Derudover fandt jeg endnu en lille gave til et af børnebørnene hjemme i Danmark, og Bent købte en T-shirt. Jeg har været på jagt efter endnu en T-shirt til Flemming, men endnu ikke fundet én han kunne lide.

Så kommer vi til den dyreste del af beretningen. Flemming manglede et SD-kort til sit kamera, hvorfor vi gik ind i Royal Caribbean juveler- og fotobutik i Dronningens Gade. Både Flemming og Bent fik købt SD-kort, men vi måtte have VISA-kortene op endnu et par gange. Efter meget lang betænkningstid købte både Merete og jeg smykker med diamanter, Merete en ring med små diamanter og opal. Jeg en hvidgulds kæde med et lille vedhæng med små diamanter. Jeg troede aldrig, jeg skulle komme til at eje en diamant!!!!

Vi gik en lang tur mod vest i forhold til hotellet, da vi havde forstået, der skulle være et supermarked der. Vi kom ikke langt nok ud, men vi fandt en lille købmand i Frenchtown til indkøb af vand og vin.

Det blev også i Frenchtown, vi spiste om aftenen. Vi var blevet anbefalet en super fiskerestaurant "Hook, Line & Sinker". Den er åbenbart så populær, at der ikke var ledige borde. Derfor endte vi på en af nabo restauranterne, Epernay, hvor vi fik fantastisk god mad: tunbøf (meget, meget lækker) med en velsmagende sovs (indkogt soja, smør og sukker) sammen med en portion ris/grønne linser og letstegte grøntsager. Det var absolut den dyreste middag, vi havde fået på denne tur, men nu var vi jo begyndt at leje små-millionærer, så vi fortsatte lige lidt endnu.

Tilbage på hotellet enedes vi om at se billeder og tage et glas rødvin ved et par bordene i nærheden af poolområdet. Her sad Else og Niels, og da de havde været med på samme byrundtur, var de helt tilfreds med at se vores billeder. Det blev til endnu en hyggelig aften.

Det blev en lang dagbogsoptegnelse blot for én dag, men vi så jo også meget.

Fredag den 29. marts 2013 (Langfredag)

(Bent)

I dag lykkedes det for os at få bord i gårdhaven til morgenmaden. Udenfor morgenmad srestauranten er der en hyggelig gårdhave, og da der allerede er varmt fra morgenstunden, er det dejligt at sidde udenfor. Vi havde ikke travlt, der var ingen planer for dagen. Ved 9-tiden forlod vi hotellet, vi ville gå langs havnen til øst for byen. Målet var Skyride (en svævebane), som bringer gæster små hundrede meter op over byen, hvor der ligger en restaurant med smuk udsigt over by og havn. Tæt ved hotellet kom vi forbi en flok hjemløse, vi ser en del af dem herovre. De er meget beskidte, og lugter ilde, tigger lidt, men ikke vedholdende. Vi slentrede langs havnen, Merete foreslog hurtigt at vi skulle helt ud mod kajkanten, så vi kunne checke, om skildpadden fra i går var i området. Desværre så vi ingen skildpadde, kun en leguan, øv! Vi gik forbi lystbådehavnen, der hvor de private både ligger. Hold da op nogle skuder, flere med 2-3 etager over vandlinien samt flere motoriserede både, vandscootere og lignende på bagdækket. Der lå kun 1 cruiseskib i havnen i dag (SUMMIT), et af de mindre, kun med plads til 2500 passagerer. Svævebanen var desværre ude af drift, tekni-

ske problemer stod der, men klar bliver den på mandag d. 1. april, vi får se. Ting tager tid herovre. Da vi ville til at returnere mod byen, begyndte det at regne. Først en lille byge, hvor vi ventede og stod i ly ved terminalen til svævebanen i 10-15 minutter. Vi iagttog et træ som var besat af snyltere, nogle små orkideer og 2 kæmpestore orkideer, så gik vi små 10 minutter, hvorefter det begyndte at regne igen, vi søgte ly under nogle træer, det gik fint - til at begynde med. Vi blev dog mere og mere våde, så vi prøvede at praje en taxa. Den første ville have 4 dollar pr. person, så ham lod vi køre. Lidt senere kom 1 dollar taxaen. Den sprang vi på. Det er åbne biler, dog med tag over, men vinden fik alligevel presset regnen ind til os. Fra stoppestedet til hotellet var der ca. 50 meter, det regnede helt vildt da vi steg ud. Vandet stod flere steder på gaden / fortovet i lag på op til 5 centimeter. Vi sprang mellem og i pytterne, og blev totalt gennemblødte, Kjesten fik ny frisur, vi andre lignede bare druknede mus (vi havde hatte på). Vi gik lige op på værelserne og skiftede alt vores tøj. Sikken en omgang.

Over middag vovede vi os ud igen, vi har endnu ikke prøvet at spise frokost på St. Thomas, nu skulle det prøves. Vi gik ind på en mexikansk restaurant, der er mange af dem her på egnen. Restauranten var indrettet i et gammelt pakhus, måske fra den danske periode. Servitricen var sød, men gav os 40 dollar for lidt tilbage på 100. Så hun måtte lige gøre det om igen. Da vejret endnu ikke så sikkert ud, valgte vi at gå lidt rundt i butiksområdet. Da vi passerede smykkebutikken, som vi frekventerede i går, vinkede personalet til Merete og Kjesten. Deres indkøb må have gjort indtryk, eller var det blot et forsøg på at lokke dem ind og fortsætte med flere indkøb?

Tilbage mod hotellet splittede vi lidt op, Flemming ville gerne lidt op i de højere liggende gader, hvor vi var på rundturen i går (hans memory kort i kameraet var jo løbet tørt for plads), Kjesten ville gå på hotellet og få beretningen færdig fra i går. Merete og jeg ville gerne se skildpadder. Skildpadder blev det ikke til, men vi fortsatte hen i Frenchtown, og fandt leguanerne fra i går. I dag blev de fodret med salat og pommes frites af nogle små børn. Børnene var ikke bange for dem, de håndfodrede leguanerne. Og leguanerne så også ud til at være rolige ved det. Den ene havde en stor skade på halen.

Fra Frenchtown mod hotellet blev vi næsten part i et lille optog. Nogle mænd klædt som romerske soldater, og 3 mænd bærende på store kors, det var helt klart fejring af langfredag. En stor lastvogn med palmetræ og store højttalere fulgte lige bagefter. Det var nærmest et teateroptrin.

Derefter slappede vi lidt af på værelserne, mændene tog en svømmetur i poolen. Det blæste kraftigt op, på et tidspunkt sprang vores dør til værelset op, og vinden stod lige igennem til den åbne terrassedør. Heldigvis fløj der ikke noget væk for os. Til aften gik vi ud at spise, vi ville ikke gå langt, hvis regnen skulle komme igen. Derfor blev det på Green House, der hvor vi også spiste på ankomstaftenen. Den kvindelige tjener genkendte

os straks, og vi fik god behandling. Et andet hold danskere snød hende for drikkepenge, vi spurgte hende bagefter, hvad det betød for hende. Hun fortalte, at det var penge ud af hendes egen lomme, da hver enkel tjeners indtjening plus standard drikkepenge (18% af den samlede regning) skulle afregnes med køkken og bar samt personalet i de to enheder. Hvis så der bliver noget til overs, så er der drikkepenge til tjeneren. Tilbage på hotellet kunne vi høre at folkedanserne var i aktivitet, så Merete og Kjesten skulle lige hen og kigge på. Merete ville ikke nøjes med at kigge, hun kom hurtigt med i løjerne. Dagen blev afsluttet på værelse 404 med dagens billeder og nogle slag kort.

Lørdag den 30. marts 2013

(Merete)

Det havde regnet en del i løbet af natten.

Vi skulle tidligt op at spise morgenmad, da vi skulle være klar til at komme på guidet ø-rundtur kl. 8.30.

Vores guide var Mark, som kort fortalte dagens program. Vores chauffør på den åbne taxa var Liam, som var fuld af sjov. Han sørgede for at Kjesten fik en plads, så hun kunne tage billeder. Han kørte også, ifølge Mark en lille omvej, så vi fik mere at se af øen.

Vi kom forbi en stor skole.

Mark fortalte, at guiderne bor i en lejet bolig nede ved vandet. Den 10. april er sæsonen slut her i Vestindien, og efter 14 dages ferie hjemme fortsætter Mark til Azorerne som guide.

Fra Boraki til Nales er der stor kriminalitet. Der arbejdes meget på at komme det til livs. Det meste kriminalitet er pga. narko. I avisen er der dagligt noteret, hvor mange personer der har begået kriminalitet.

Vi kom forbi en bro, der blev kaldt Nowhere, da den ikke hang sammen med vejen, idet det blev for dyrt et byggeri. Der sad mange mennesker på et rækværk, og Mark fortalte, at det var arbejdsløse, som sidder og venter på et tilbud om et job. Et par steder på vejen kom vi forbi en losseplads på en vigeplads. Det lugtede fælt. Vi så også en golfbane, som kaldes djævlebanen, og det er sådan her, at har man penge, så kan man spille golf, det betyder ikke så meget, om man kender reglerne. På et tidspunkt stod der "Caution, hidden driveway ahead". Jeg skal også love for at vejene er smalle og at der var mange hårnålesving, som gør det vanskeligt at se de små sideveje.

Fyrre minutter senere kom vi til Valdemars Hill, hvor man på en god dag kan se til St. Croix (70 km stik syd) Det var et flot udsigtspunkt over Charlotte Amalie.

93% af befolkningen er engelsktalende og resten spansktalende. Det spanske kommer fra Puerto Rico, som ligger tæt på.

Kvinderne bliver omkring 82 år gamle, mens mændene kun bliver omkring 76 år. Der er en del efterkommere efter danskerne her.

Normalt vil der ligge 3 krydstogtskibe til kaj i havnen, mens et ligger lidt længere ude. De helt store ligger i bugten, hvor der er 13 meters dybde. De 2 største er bygget i Finland, og de havde problemer med at komme under Storebæltsbroen. I dag lå der kun et af de mindre krydstogtskibe i bugten. Vi kunne se til Paradise Point, hvor der ligger mange små lystyachter. Der var nogle huse med rødt tag, og om dem fortalte Mark, at de folk, der boede der, betaler husleje efter indkomst, kaldet "the project". Blue Beards Castle, et forhenværende hotel – nu en fin restaurant med god udsigt, kunne vi også se. Nogle fra gruppen skulle på udflugt med spisning til aften på dette sted. Her på øen spilles meget baseball eller NFL/superball. Dette tager meget strøm, og derfor er der jævnligt strømafbrydelser under vigtige kampe. Vi kunne også se det forhenværende hospital, en turkisgrøn bygning. Desuden kunne vi se hjem til vores hotel, samt French Town

og Hassel Island. Havnen var blevet sprængt større, så der kunne gå store skibe ind. Vi kunne se over til et nedlagt skibsværft, hvor skibene kunne trækkes op på land ved brug af dampmaskiner.

USA købte Water Island i 1944 af en privat person, først ville de ikke, men så blev den tilbudt til tyskerne, og så fik USA travlt, da øen absolut ikke skulle falde i tyskernes hænder. På denne ø blev slaverne i gamle dage sat i land og skulle så gå sammen med nogle køer i 14 dage, og hvis køerne ikke blev syge, så mente man ikke, at slaverne bragte nogle sygdomme med sig. Det tror vi vist ikke på i dag.

Mark havde en nummerplade med for at fortælle om systemet bag dem. De flotte nummerplader kan købes til 10\$ på Emancipation markedet, men man skal ikke lægge dem i håndbagagen!!! Nummerpladerne har forskelligt forbogstav, T, J og C for henholdsvis St. Thomas, St. John og St. Croix. På pladen er øerne og øernes nationalblomst afbilledet.

Herefter gik turen til Drake's Seat med udsigt til Magens Bay. Drake var en berømt søhelt, kaper, pirat mm, og han var sponsoreret af den engeske Dronning Elisabeth til at kapre de spanske skibe, hvilket hun benægtede overfor Spanien, men senere har man fundet et dokument med hendes underskrift.

Bill Clinton har ofte lejet et sommerhus med turkisblåt tag i Magens Bay.

Havskildpadderne er fredede, men det siges, at hvis man med let løftede øjenbryn spørger en kok i en restaurant ved Magens Bay efter skildpaddesuppe, skulle det være en mulighed!!! Det håber jeg bare er en skrøne.

Magens Bay har været et perfekt sted til plantager.

Ved 10-tiden kørte vi videre til St. Peter Great House & Botanical Gardens med restauranten, Blue Orchid. Huset blev bygget i 1880 af en præst, men da det i 1939 blev hærget af en orkan, solgte han det for 400 \$. I 1988 blev det lavet til Botanisk have med mange smukke planter, men i 1995 ødelagde orkanen Marilyn store dele af haven. Naturen har dog af sig selv sørget for genopretning. Rigtigt meget på St. Thomas blev ødelagt af orkanen. Der var desuden en sal, hvor man kunne blive viet samt en gavebutik.

Der stod en bøtte vand, punch og rompunch, så der var frit valg.

Vi så mange blomster/planter:

- red ginger
- julepalme
- kokospalme (150 mennesker dør årligt af at få en kokosnød i hovedet)
- brødrugtræ (god føde for slaverne)
- bananpalmer, som egentlig er en græsart
- engletrompeter
- dracaena
- crinum
- svigermors skarpe tunge (som kaldes snake plant)
- begonia
- papegøjeblomst
- philodendron
- orkideer (mange forskellige)
- samt mange af vores mest almindelige stueplanter

Der var også papegøjer og kakaduer. Bent fotograferede nogle fine billeder ude på herretoiletet!!

Da vi skulle videre manglede vi 2 personer – det viste sig, at de var blevet væk i gavebutikken. Ved afgang fik vi udleveret billetter til en Banana Daiquiri, som vi skulle have på vores

næste stop ved Mountain Top Hill. Vi fik opskriften, så den skal nok prøves derhjemme. Når man drikker denne Banana Daiquiri, skulle man kunne føle, at man ligger på en strand i Caribien. Der blev lavet mange drinks, da der kom 3 små-busser fra Bravo Tours. Vi kom forbi Blackpoint, og her var der et plantesalg, som der måske skulle kigges nærmere på, når vi selv skal ud at køre.

Lidt senere gjorde vi holdt ved Crown Mountain Viewpoint, og her fortalte guiden lidt om skolesystemet, som er det samme som i USA. Man går 12 år i grundskolen. Første til femte klasse er elementær skole, sjette til ottende er middelskolen og niende til tolvte klasse er high school. Derefter er det college eller universitet. Mange unge får en stor studiegæld.

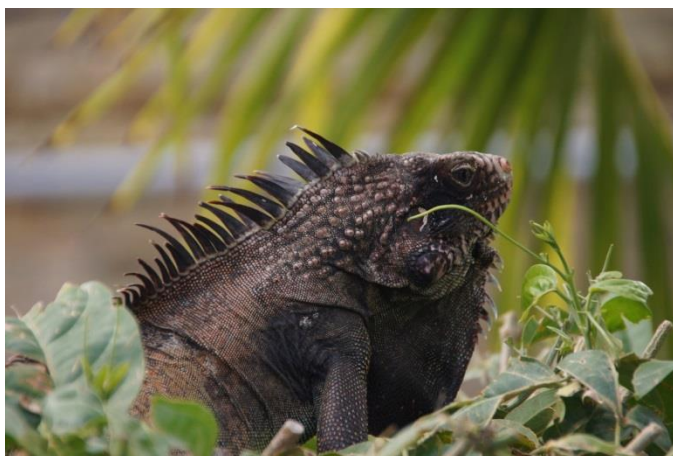
I sundhedsforsikring betaler man mellem 500 og 2.500 \$ pr md. Med hensyn til pensionskasse betaler man mellem 100 og 500 \$ pr. md., og hvis man ikke har tjent nok op, bliver man nødt til at arbejde længere, derfor ser vi mange ældre på job.

Vi kunne se ned til lufthavnen. Førhen var det en militærlufthavn, men nu er landingsbanen udvidet, så der kan komme større fly, f.eks. jetpassagerfly til USA-fastlandet. Til Bravo-Tours fly som er tungt lastet med brændstof for at krydse Atlanten er den dog ikke lang nok. Stranden, Brewers' Bay, nær lufthavnen skulle være rigtig god. Der foregår også en del forskning for havbiologi fra dette område. En del af James Bond filmen Gold Finger er optaget på denne strand.

De folk, der bor udenfor Charlotte Amalie, skal være med til at betale for strømmen i byen, og det er de noget fortørnede over, så der bliver kigget efter en anden form for at lave strøm. Nogle har været i DK for at kigge på vindmøller. Vindmøllevingerne skal kunne klappes sammen pga. orkanerne herovre.

Da vi kørte videre, spurgte Mark, om der var nogle psykisk stærke damer på bussen. Kjesten blev valgt. Vi kom ned på den danske kirkegård. For at blive

begravet der, skulle der være dokumentation for, at man havde danske relationer. Den sidste begravelse var foregået i 2008. Der står en sten, hvorpå der er 4 navne på Hans Haagensens børn, men på den tid det tog at få fragtet en sten hertil, nåede endnu et barn at dø. Der er mange leguaner her omkring. De kan blive op til 3 meter lange, og deres forsvarsvåben er deres haler, som de kan svinge, og det kan give nogle grimme kødsår. Leguanerne kan være meget aggressive, og de kommer nemt i klammeri med artsfæller, hvorved

de falder ned fra træerne og slår sig ihjel. Faktisk opdagede jeg et skelet fra en leguan lige ved siden af Mark. Nu kom det spændende, Kjesten fik et græsstrå stukket i hånden, og så skulle hun prøve at få en lille fugledderkop til at komme op af sit hul. Ingen af os havde held med at få dem til at komme op, men det kunne mærkes, at de greb fat om græsstrået, og man kunne se deres ben – måske holdt de siesta. Da vi kom til Haven Sight (område omkring krydstogtskibene), ville vi gå hjem derudefra, da vi havde været i området dagen før. Der er omkring 100 butikker, der handler toldfrit. Midt i shopping området i et springvand står en mindre kopi af "Den lille havfrue". Vi gav chaufføren 20\$ i drikkepenge for en god og hyggelig tur. Derefter travede vi ind til centrum for at spise på Gladys' Cafe, hvor vi fik en lækker hummertoast med et glas cola. Herefter gik vi hjem til hotellet, hvor jeg skrev dagbog, mens mændene gik ned på baseball banen for at få et lille indblik i reglerne.

Bent skriver: Udenfor baseball banens område sad der en mand og nød en kop kaffe, medens han iagttog spillet gennem det høje trådhegn, som omkransede banen. Vi snakkede lidt til ham, om han kunne forklare reglerne for os. Det var nu ikke baseball, vi snakkede mest. Hans søn havde godt nok spillet det der, men han

var nu voksen og flyttet fra øen for at få en højere uddannelse. Han sad blot og kiggede på, fordi han fandt det meget afslappende at kigge på de unges udfoldelser. Han forstod hurtigt, at vi var danske, og fortalte så, at han netop havde været i København for at studere alternativ energi, vindmøller, solceller etc. Han var blandt andet mødtes med ministeren på området (jeg formoder Martin Lidengaard) samt prins Henrik. Han havde også set sne i Danmark, det var dog ikke hans første møde med den del af naturens luner. Han bød os på en drink, rom & cola, og så gik snakken ellers. Jeg kunne jo så fortælle, at jeg er elproducent (solceller), vi laver selv alt det strøm, vi bruger. Vi aftalte at udveksle kontaktinfo, men han inviterede os også til at kigge på hans kontor på mandag. Det sidste mente vi os dog ikke påklædt til, med hans position ganske tæt ved senatoren, vil det ikke være passende at møde op i shorts og forvaskede t-shirts. Efter et par timer slentrede vi tilbage til hotellet en oplevelse og en del lokalviden rigere. Vi havde for øvrigt på St. Croix i avisen læst en artikel om den omtalte energi-delegation fra US Virgin Islands.

Ved 19-tiden gik vi ud i byen for at finde et billigt spisested, og da vi havde hørt, at man spiste udmærket og billigt på Pizza Hut, valgte vi at få 2 pizza'er til deling, en med grøntsager og en med kød. Tjeneren var ikke særlig imødekommende, måske var hun træt, så da vi var færdige med at spise og havde fået resterne samt en stor del af vores cola med, begav vi os hjem til hotellet. På svalegangen udenfor vores værelser bemærkede vi et par vanddråber, og inden Kjesten og Flemming kom ind til os for at se billeder, havde himlens sluser atter åbnet sig, så godt at vi ikke vovede os ud i byen efter rødvin. Vi måtte nøjes med et lille glas til billedfremvisning og vores kortspil.

½½½½

Søndag den 31. marts 2013 (påskesøndag og Transfer Day)

(Kjesten)

Natten igennem var der igen kommet flere store regnskyl, så vi håbede, det regnet af inden dagens aktiviteter. Efter morgenmad hentede Bent og Flemming bil i lufthavnen. Denne gang var der ikke så langt, transporten derud ej heller så dyrt. En tur med dollar-taxaen det meste af vejen med en gåtur på ca. 1½ km. Da de var taget af sted fra hotellet, kom der endnu en af de store og tunge regnbyger, men de blev ikke så våde. Vi er da lidt trætte af, at der kommer så meget regn. Vi ved også, at de lokale er glade for regnen. Her er meget tørt. Vi kunne på PC'en se, at det også regnede på St. Croix, hvorimod der var høj sol på Viborg-egnen, godt nok lidt koldere end her med de 24 grader.

Med "kilometertælleren" på 5.471 miles kørte vi fra hotellet kl. 10.15. Lidt uden for byen observerede jeg et træ, hvorpå der hang mange bamser. Gad vidst, om det modsvarer vore suttetræer.

Første stop var på den nordøstlige side af øen, ved Coral World. Projektet startede med, at man ønskede at redde de dyr, især skildpadder, som havde behov. Nu er det blevet udbygget til et marineland for hele familien med akvarier og bassiner med fisk, hajer, skildpadder og rokker. For børn især (Merete og jeg skulle altså også prøve) er der små bassiner, hvor man forsigtigt kan røre forskellige havdyr, som søstjerner, søpølser, eremitkrebs og små fisk. En ret usædvanlig forlystelse er "sea trekking", hvor man iført sit badetøj, de udleverede sko samt en klokke over hovedet (den vejer 34 kg) går rundt på havbunden ført af guider, så man kan se og røre de fisk og koraller, der er i det lille område, hvor man skal holde fast i et håndtag. Niels og Else havde en aftale om at prøve det, og det passede lige med, at vi kom forbi, da de skulle ned i vandet og have

klokken på hovedet. Fidusen er bl.a., at man kan beholde sine briller på, og at man ikke bliver våd i hovedet, så længe man holder sig opretstående. Der er ilttilførsel til klokkerne. Inden vi kørte videre, havde Merete og jeg forsynet os med et antal "agave-babyer", som vi også havde gjort i Cuba året før. Når agaven har blomstret, dannes et stort antal små agaver, som kastes med vinden eller falder til jorden og bliver til nye agaver. Moderplanten var meget tæt på at dø.

Nabo til Coral World er den meget smukke strand Coki Beach. Før dette besøg havde jeg købt postkort med motiv fra denne strand, og jeg havde da godt nok drømt om, at den er meget større. Den er smuk, og hvis det ikke var, fordi det begyndte at regne, da vi forlod Coral World, havde vi besøgt den.

Heldigvis blev denne byge ikke så slem som nogen af de andre, vi havde oplevet, så vi kørte glad mod Magens Bay, som skulle være én af de bedste strande i Caribien. Da vi kom dertil, var vejret dog ikke klarere så meget op, at vi ville betale \$4 pr. person med risiko for endnu en stor regnbyge. Derimod kørte vi lidt op i bjergene, hvor vi fra Drake's Seat kunne nyde udsigten til Magens Bay med det utroligt smukke turkise vand selv ved overskyet vejr, samtidig med vi spiste vor medbragte mad: resterne fra pizzaerne og cola'en fra gårsdagens aftensmad. Fin og billig frokost. I dette område fandt Merete to små planter, som vi må prøve at få til at gro derhjemme.

Vi kørte noget af den samme rute som på ø-turen i går. Således kørte vi også til "Mountain Top", dog uden at købe en "Banana Daiquiri". Vi nød endnu engang den smukke udsigt til Magens Bay, blot højere oppe, og fik taget billeder af en gul orkide, vi havde set blomstre der i går (uden at få taget et billede!!!). Vi fik også et par aflæggere af den gule orkide med hjem. Derudover havde Merete i går set en top, der var syet af to stk. tørklæder. Den blev gennemfotograferet til efterligning.

Stranden var ikke helt opgivet. Vejret var godt nok ikke helt i top til strand, men alligevel! Så vi enedes om at køre til stranden i nærheden af lufthavnen. På et tidspunkt kørte vi vist fejl, for vi endte inde midt i byen. Det var nu ikke så skidt endda, for i Prinsessegade fik vi et par gode skud af et træ med smukke gule blomster. Kort derefter fandt vi supermarkedet Pueblo, og det meget væsentlige indkøb af rødvin og vand kunne finde sted.

Stranden ved Brewers' Beach er måske ikke blandt verdens bedste, men rigtig dejlig med flot hvid sandstrand, og ikke at fornægte et utal af smukke små konkylier og sneglehuse. Både Merete og jeg havde tilfældigvis en plasticpose i tasken til indsamlingen. Det var lidt sjovt at gå rundt på stranden, som vi havde set fra flyet ved landingen på St. Thomas.

Efter strandbesøget valgte vi at køre lidt længere mod vest - ad små veje. Vi endte ude mellem Barents Bay og Fortuna Bay, inden vi besluttede os for at køre hjemad. Merete valgte godt nok at gå det første stykke af etappen, men det var vist mest for at se, om der skulle være nogle orkideer, der kunne tages med hjem. På en af de små øde veje så vi en kat og en leguan i en eller anden form for kamp. Katten fortrak, da vi nærmede os, og vi listede os udenom leguanen midt på vejen. Vi kender ikke slutningen af historien.

Vi var hjemme ved 5-tiden, og efter at have læsset af, kørte Flemming bilen ud til lufthavnen. Det viste sig, at den form for transport i lejet bil rundt på den lille ø, ikke havde været den smarteste. Selve billejen var betalt af vore SAS-points, som jo snart ville være forældet. Det viste sig dog, at der kom flere omkostninger til. Bl.a. et kørekort med en holdbarhed på 3 måneder til \$ 25 plus lufthavnsafgift og forsikring, så vi kunne have hyret en taxa for samme beløb. Nå, af skade bliver man klog osv.

Vi valgte igen Green House til vort spisested for i aften. For det første er maden god og stemningen fin. For det andet har vi rabatkort med 10% og ikke mindst mulighed for dobbelt servering af drikkevarer pga. Happy Hour, hvis man kommer inden kl. 19.00. Vi havde af én af guiderne på St. Croix hørt, at man skulle prøve Congh (kød fra den store konkylie). Nu har tre af os smagt det! Smagen er en mellemting mellem kylling og fisk, og en lille smule sejt. Det smager ok, men så er det også det. På restauranten mødte vi (igen) Niels og Else, og vi snakkede lidt om deres "sea trekking" i dag, hvor vi jo havde billeder fra. Aftalen blev, at de skulle

komme op til os og se billeder og få et par slag kort. Det blev også til snak om alt muligt andet. Hyggeligt. Vi har fået deres e-mail, så vi kan sende billederne.

Mandag d. 1.april 2013 (2. påskedag)

(Bent)

I dag skulle vi på den sidste udflugt i Bravo Tours udflugtspakke. En heldagstur til St. John (eller St. Jan, som Danmark kaldte den). St. John var den af øerne, som Danmark fik sidst. Den har ligesom de andre øer en fortid, hvor den var beboet af indianere. Efter flere tilnærmelser og kontroverser med bl.a. englænderne, så lykkedes det i 1726 at erklære øen for dansk. De danske plantageejere manglede plads på St. Croix og St. Thomas, derfor ønsket om udvidelse med St. Jan. Den blev lige som de 2 andre øer indlagt under den danske krone i 1754. Øen er på 50 km², samme størrelse som Fanø. Der bor ca. 5-7000 på øen.

Vi blev hentet på hotellet kl. 07:45, kørte forbi Bolongo Bay (hotel) for at hente to gæster, som også skulle med på udflugten, hvorefter vi kørte til Red Hook, hvorfra vi skulle sejle. Overfarten til St. Jan tog cirka 20 minutter, båden hoppede noget på bølgerne, og vi fik at vide, at det var vigtigt at sidde ned, da personalet ikke ville risikere at nogen faldt - måske overbord. Vi kom i land i Cruz Bay, øens største by, en ny bus holdt klar til at servicere os under hele opholdet. Vi kørte lidt rundt i byen, gjorde flere holdt, blandt andet skulle vi se mange træer og dufte til bladene derfra. Vi blev bedt om at gætte, det var vældigt festligt, mange af dem kender vi udmærket fra madlavningen derhjemme. Basilikum, appelsin, og laurbær. Sværest var nok oregano, og så terpentint træet. Vi holdt også ved et banantræ, ja træet er det så ikke. Biologisk er bananplanten en græsart, toårig. Desuden blev vi præsenteret for planten Love Leaves, som vi har derhjemme. Vi gjorde også holdt, hvor der var udsigt til øen Little St. James, guiden kunne fortælle at øen er/har været ejet af Christian Kjær, men om den faktisk er solgt, var han ikke helt sikker på. Vi gjorde også holdt med udsigt til Fort Frederiks værn, hvor ruinerne er så udviskede, at vi ikke kunne se noget som helst af dem på afstand. Dernæst gjorde vi holdt nær ved øens højeste punkt i ca. 300 meters højde ved udsigtspunktet Bordeaux Mountain. Her stiftede Merete og Kjesten bekendtskab med ny smykkesten, som findes her på øen, Larimar – uden dog at købe.

Det gik stejlt ned mod havet igen, og næste stop var i en mangrove skov, hvor der var store termit bo. Vi skulle smage termitter, de virker lidt søde i smagen, og det er slet ikke ulækkert at indtage dem. Vi så også vildt levende æsler, de var helt nede ved stranden, så vildt og vildt? Der var nogle håndtykke huller i jorden, vi fik at vide at det var krabbehuller. Lidt længere fremme stoppede vi ved et træ, hvor der stod et stort rødt advarselsskilt, manchineel træ, et træ, hvor såvel frugter som hele træet er meget giftigt, og blot ved berøring får det strubehovedet til at hæve, og hvis ikke der gives modgift kan det medføre kvælning. Nogle børn havde under leg indtaget disse, og var i livsfare. En lokal kom til, og i mangel af bedre hældte han rom på dem, det er et gammelt kneb blandt de indfødte. Det virkede, indtil de kom på hospitalet og fik en modgift.

Vi stoppede op ved Annaberg plantagen, den bedst bevarede plantage på øen. Der var slaveoprør på St. Jan i 1733, det tog 8 måneder, førend det var nedkæmpet, og mange af slaverne sluttede med at begå selvmord. Vi kørte videre med udsigt til Maho Bay som benyttes af skildpadderne til æglægning. Det er vigtigt med rolige omgivelser, og flere steder er strandene derfor også lukket helt af, så der ikke bliver bygget hoteller og lignende, som kan virke forstyrrende for de små nye skildpadder. Udklækkede skildpadder søger mod lys, og lys finder man ved havet, oplyste hoteller, gader etc. kan derfor lokke skildpadderne på vildspor med katastrofal følge.

Ved Trunk Bay holdt vi frokost -og badepause. Trunk Bay er en af verdens bedste strande, og i dag var ingen undtagelse. Vi fik sandwich, vand, chips og frugt, og så var vi ellers hurtigt i vandet. Aldrig har vi set så hvidt og fint sand, og bølgerne var herlige. Vi var hurtigt i vandet, under kom vi straks, da vandstanden svingede ca. en meter, om vi var i bølgetop eller bølgedal. Der var ingen sten, eller rev i vandet, bare det fineste sand. Vi blev i vandet rigtigt længe, og kom til at tænke på reklamerne i fjernsynet med feriesteder, som turisterne ikke vil rejse hjem fra. Trods solens skarphed og varme, virkede sandet ikke varmt at gå på, vi fik at vide at det skyldtes farven på sandet, og at det var så finkornet, varmen bliver kastet tilbage, når det er så hvidt.

Fra stranden kørte vi tilbage til havnen i Cruz Bay, hvor vi spiste en is. Ekspeditricen var ikke "blandt de skarpeste knive i skuffen". Jeg tror ikke, at hendes hår var afbleget. Vi bestilte 3 is med rom/rousin, og 1 med chokolade, 2 skulle være med 2 kugler og 2 med 1. Vi fik ikke det, vi havde bestilt, og det tog også så lang tid, at vi måtte hugge det hele i os for at nå færgen. Tilbage på færgen, og fuldfart (20 knob) tilbage mod St. Thomas. Den lille færge huggede noget i bølgerne under overfarten. Bussen holdt klar til os, da vi kom i land. Straks vi satte os ind, begyndte det at regne, ikke noget af det stille, men en rigtig kraftig skylle. Hvor heldigt, at vi havde godt vejr på hele St. John turen. Chaufføren huskede forkert med hensyn til, hvilket hotel de sidste gæster var hentet på, så han måtte til at vende for at køre en anden vej. Det regnede så kraftigt, så vi rullede plastikpresenningen langs den ellers åbne bil ned, for ikke at blive våde.

Tilbage på hotellet gik vi på værelserne for at få skrevet lidt, og kort inden vi ville gå ud for at spise, regnede det igen ned i stænger. Aftensmaden blev derfor hentet i et lille Take Away som ligger umiddelbart bagved hotellet. Vi tog maden med op på Kjesten og Flemmings værelse. Det smagte rimeligt godt, og der var rigeligt af det, og 55 dollars med drikkevarer var jo udmærket. Da vi havde spist og mørket var faldet på, gik vi om i samme kvarter hvor vi hentede mad for at hente en flaske rødvin. Guiden havde fortalt at vi ikke skulle gå der om aftenen, men vi skulle lige prøve. Købmanden vi handlede hos, vidste ikke forskel på rødvin og sherry, så vejledningen fra ham var meget begrænset. Men han hjalp os vedholdende, og det lykkedes da også langt om længe at finde en flaske

pinot noir, sikkert den eneste flaske rødvin i butikken. At finde rom eller whisky have været mere enkelt. Dagen blev afsluttet med billeder fra St. John og et par kortspil på værelse 404.

For øvrigt har hotellet en fin håndklæde-service. Vi kan gratis låne badehåndklæder til pool og strand. Da vi kom hjem til hotellet efter turen til St. John, stod receptionisten klar med et stort smil og en stor pose til alle de våde strandhåndklæder. Lige inden sengetid var vi et smut omkring og få nyvaskede og stadigvæk lune håndklæder fra tørretumbleren.

Tirsdag d. 2. april 2013

(Kjesten)

Det var vores sidste hele dag på turen, og nu måtte vi gøre alvor af at købe de sidste gaver. Vi gik stille og roligt omkring de små boder og butikker. Der var kun eet cruise skib inde, så antallet af amerikanere var begrænset. Jeg fik også købt mig en solhat. Nu skule jeg jo godt nok hjem, men endelig havde jeg fundet én, jeg kunne lide.

På posthuset, hvor vi skulle købe frimærker til de sidste postkort, mødtes vi med Niels og Else, som var der i samme ærinde. Også de var ude og gøre de sidste indkøb.

På vejen hjem gik vi ude langs vandet i håb om at se en skildpadde!! Uden held.

Da vi kom tilbage til hotellet lidt før tolv, havde vi ikke rigtig nogen idé om, hvad vi ville gøre med frokosten. Så stod der en lille madvogn i nærheden af hotellet, som bl.a. tilbød saltfish cake. Jeg spurgte hvad det var, og fik svaret, at det var godt, men at hun ikke havde flere. Derimod havde hun saltfish pate. Det lignede mest en piog med plukfisk. Det smagte ok, så vi købte to til deling. Efter at have forsynet os igen med vand fra den lille købmand, vi havde besøgt i går, købte vi seks bananer. Det var så vores frokost. Bananerne smager efter min mening bedre herovre, hvor de ikke skal modne i løbet af transporten til Europa.

Efter et par timer på hotellet var vi klar til den sidste strandtur på denne tur. Vi havde snakket om Brewer's Bay, og da dollar-taxaen kom, sagde vi, at vi ville derud. Prisen ville så være \$2 pr. person. På vejen derud fik Flemming os overbevist om, at vi bare kunne stå af ved lufthavnen, som han jo tidligere kun havde betalt en dollar for. Men denne taxachauffør havde vist sat næsen op efter 4 dollar mere, for han blev meget utilfreds, da vi steg ud og betalte ham 4. Han brokkede sig og sagde, at turister skulle betale \$2, og det havde vi jo hverken hørt eller erfaret før. Nå, han fik sine \$8, og vi gik ud til den dejlige strand. Her var ikke mange

sten, hverken på stranden eller i vandet. Og vandet var herligt.

Der var en form for underholdning ved stranden. To unge mænd øvede sig måske, vi ved det ikke. Men de var i hvert i gang med en vand-øvelse, vi ikke har set før.

De kaldte det flyboard. En jet boat havde en kraftig slange monteret på båden. Igennem den slange blev vand med høj hastighed presset op igennem til et par "sko", som den ene af de unge havde på. Når der blev sat kraft på vandet, kunne han gå som på stylder af det vand, der blev presset igennem, eller lave luftakrobatik. På et tidspunkt fløj han igennem vandet som en delfin.

Det så meget let ud, men det krævede vist en hel del øvelse, både for ham med "vand-skoene" og for ham i båden.

Merete skriver:

Kjesten og jeg tog med en 1\$bus tilbage til hotellet, mens Bent og Flemming gik til Krydstogthavnen for at se på mulighederne for gode billeder af verdens største krydstogtskib næste dag. Kjesten og jeg blev ellers lidt bekymrede da taxaen ikke kørte den kendte vej, men vi var enige om at stå af når vi mødte noget kendt, og pludselig dukkede hotellet op. Helt fint, for vi havde fået alle taskerne at slæbe på.

Vores aftensmad, hummer, havde vi valgt skulle indtages på Green House, og vi var spændte på, om Petra, vores tjener, var tilbage på arbejde. Det var hun og hun serverede nogle super lækre hummere.

Dette var dagen med en hurtig billedfremvisning, da Flemming slet ikke var med i konkurrencen - han havde slet ikke taget nogen billeder. Derefter gik vi ned til Else og Niels, som sad ude på terrassen, for at hygge os med vores sidste rødvin, flere kom til og vi havde et par hyggelige timer. Folkedanserne havde været ude at danse på et plejehjem, og de sad og hyggede sig ved et bord ved siden af, og på et tidspunkt blev der sunget og danset. Vældig hyggeligt.

Onsdag den 3. april 2013.

(Merete)

Kl. 7.30 lige inden vi gik ned til morgenmad kom et stort hollandsk krydstogtskib og lagde til kaj i Crown Bay. Der lå allerede 3 krydstogtskibe i Haven Sight. Efter morgenmaden gik Flemming, Bent og jeg mod Crown Bay, men vi valgte at gå ned på industrihavnen, da vi kunne se "Allure of the Seas" stævne ind mod kajen. Det er et imponerende skib, og det danske flag vejede fra skibets signalmast!! Det er verdens største passagerskib, og det var det skib, som havde problemer med at gå under Storebæltsbroen i 2010. Skorstenen måtte bygges færdig sidenhen.

På vej hjem gik vi forbi kirkegården, som er meget anderledes end i DK med masser af kunstige dekorationer. Jeg måtte også lige ned til vandet for at kigge efter skildpadder, men jeg har nu ikke været så heldig. Da vi kom hjem fandt Bent billeder til vores nyhedsbrev, inden han lige nåede i poolen at blive dypet en sidste gang, inden vi skulle forlade værelset kl. 12. Vi blev afhentet på hotellet kl. 13.10, og Kjesten og Flemming 20 min tidligere. Vi havde regnet med at se dem i lufthavnen, men det tog lang tid for dem at blive tjekket ind. De var herne at kigge efter os, men vi fløj til St. Croix kl. 14.15 med et lille Seaborne fly med 14 personer og landede 20 minutter senere. Karin mødte os i lufthavnen, og hun fortalte lidt om, hvordan det hele skulle foregå. Elses og min kuffert var ikke med på båndet i første omgang, men heldigvis dukkede de op lidt senere. Kl. 15 åbnede de for tjek ind, så det skyndte vi os at gøre – vi skulle dog sætte vores kufferter ind i Bravo Tour Loungen, da de ikke kan håndtere al den udgående bagage, fordi deres bagagebånd var i stykker. Vi tog en 20\$ taxa ind til Christiansted, hvor vi gik på Angry Nates at spise en lækker krydret reje-pistolette. Her fik vi syn for, hvorfor de kaldte de store fisk for affaldsfisk. Ude på broen stod der et par gutter og rensede og fileterede mahi mahi fisk, og alle involverede + skelet blev smidt i vandet til stor fornøjelse for de store fisk.

Efter den kombinerede frokost/aftensmad gik vi op til Guvernør boligen, hvor det danske flag nu igen vejede i midten mellem USA's flag og De Vestindiske øers flag, og det måtte fotograferes. Sidst vi var her var det jo på halvt på grund af den første guvernørs død. Herfra gik vi ned til vandet for at nyde de sidste solstråler. I græsset opdagede jeg et krabbehul, hvor krabben var hjemme, meget pudsigt, at de graver huller og gemmer sig deri.

Ved 18-tiden havde vi aftalt med 20\$ taxaen, at han skulle hente os samme sted, som han havde sat os af. På vej op til taxaen, så vi, at der stod nogle nye sæder til taxaerne, og vi kan da sige, at nogle af taxaerne efterhånden trængte til at få skiftet møblementet. Efter en lille halv times kørsel var vi igen i lufthavnen, tids nok til at se flyet til Billund lande i dagens sidste sollys. Vi fik hurtigt vores kufferter afleveret, hvorefter vi gik gennem sikkerhedskontrollen.

Derefter havde vi et par timer i afgangshallen, inden vi skulle lette kl. 21.05. Efter 9 timers flyvning og 6 timers forskydning landede vi i Billund torsdag den 4. april. Det blev ikke til meget søvn denne nat. Vi fik taget afsked med flere af vores hotel venner samt et på gensyn til Else og Niels.

Vi var hjemme igen ved 14-tiden efter at have handlet ind til en sen frokost i Føtex.

Dejligt at være på ferie, men så sandelig også dejligt at være hjemme igen. Men lidt øv med sne i haven og meget få plus grader.

Kjesten og Flemming rejste fra St. Thomas til Atlanta og videre til Asterdam, København og Sorø inden de kommer til Viborg.

Vanen tro skal vi ned til Bent's far at spise god dansk aftensmad, dejligt.

Kærlig rejsehilsen

Kjesten, Flemming, Merete & Bent

